

ESTIMADA MARTA

I

Des de les hores mortes, talaiot,
m'omple la pell de dibuixos obscens
i tu hi ets, Marta, en tots. Minucións
et ressegueixo sines i malucs,
el ventre lleu i el sexe ardent i obscur
amb la punta dels dits extesiats.
Ets una sola i moltes. Complacent
i complaguda alhora rodolem
per un pendent insòlit. Cada gest
perfa l'extrema intimitat del joc
desmesurat i estricte. Marta, els mots
que ens diem sense dir-los no són pas
escuna sinó eigua, i el desig
és un vast horitzó. Si tanco els ulls
te'm fas present i esclaten els colors.
L'arbre de llum tan densa dels sentits
poblat de nou de fulles i d'ocells.

R. novembre 1977

II

Aquests profunds silencis plens de tu,
aquests silencis clars i vehements
tan plens de tu que tot hi és sobrer;
aquesta solitud sense després
que compartim fins a esgotar-ne els sons;
aquesta quietud que vulnerem
a penes amb els ulls o bé amb les mans
és un projecte i un compliment.
Marta, l'enbrui de tu m'ha tant sotmès
que ja ni em dol la vida que no visc
i em perdo amb tu per llocs inconneguts
i no hi ha espai entre el teu cos i el meu.
Arribarem al cor de l'espiral
ponts a través sense temor del vent,
mars a través esperonats pel foc.
Boja com jo m'escoltes i somrius.
Tots els camins són bons per fer camí.

R. novembre 1977

III

Marta, per tu i per mi no hi ha records
i no hi ha densitat ni moviment.
Tania però memòria de tot
i en estimar-nos ablanim deserts.
L'aigua i la nit ens donen aixopluc
i amb fils de llum teixeixen el mirall
per on la lluna clara del vespre
s'enfila i creix i ateny la plenitud.
Som rics de l'íntim saber de tothom
i convertim el soig incipient
en un plaer magnífic i total.
Tanant no-res bastia un poderós
castell de somnis, que suscita focs,
^{que} empeny la saba i desvetlla el verd
encís de l'ombra. Marta, tot és pur
i els juncs escolen aquest riu de tu
que ve de lluny i que n'amara tot.

R. novembre 1977

IV

Sàviament i tendrament, per tal
de perllongar el plaer sàviament.
L'ardent intimitat. Aquest bleixar
cadenciós que ^{autànica} ~~adventura~~ el gest
per lleu que sigui, que provoca el gest
i n'és alhora l'eco. Tant de mar,
de mar de tu per resseguir amb els dits
clars i precisos, amb els llavis molls
d'aigua de tu. Que lentament te'm fas
present i em configures, delerós
i alhora prudentíssim. Com em dús
a l'onejar incitant d'aquest teu bleix
sueu i delitós, que jo perfeig
amb el meu bleix. Cap vent no ens pot bressar
més dolçament. Ho saps i jo també.
Ara és l'instent del risc i del delit.
Et beso, Marta, els pits i allargo el bes.

R. novembre 1977

V

Evoco rams de fosca i rams de llum.
 Amb rams de llum guarneixo solituds,
 amb rams de fosca encenc tots els desigs.
 Evoco cossos bells, i d'entre tots
 evoco el teu que estimo i que conec.
 Evoco llocs insòlits i actituds
 clarament incitants; rostres i veus,
 i els fixo en tu que me'ls fas tots presents.
 Vibrant geografia del combat.
 Com si el pascat ens pertanyés, i el temps
 no convertís en cendra els anys, tornem
 a la penombra amiga i al secret
 i et toco els pits i el sexe i tu respons
 càlidament com jo. Marta, no escric
 demunt la sorra fina dels records.
 Parlo de tu i de mi, d'era mateix
 i del teu cos i el meu en un sol cos.

R. novembre 1977

VI

Abrupte i prepotent, aquest esclat
 que em serve erecte i m'empeny cap a tu
 muda la sorra en sang i estampo nous
 a totes les parets. Indiferent
 a la crida del temps, deturo el temps
 en el teu cos i et beso els llavis molls
 i els pits i el sexe, moll també i ^{man.} ~~amb~~.
 A trenc de somnis pel crestell dels cots
 i en el silenci dens d'una besoca folle
 i alhora estuts, conjurem els perills
 i les tenences. Glops de boira i mar
 fan d'horitzons que vulneren, i tot
 és el teu ventre lleu i els teus malucs
 curíssims i tan dòcils. Marta, el goig
 abriva la creixença del desig.
 No hi ha cap llac tan clar com els teus ulls
 ni cap vent tan subtil com els teus dits.

R. desembre 1977

VII

No em prens ni et prenc. Traço el perfil d'un gest
 i tanta llum es pobla del teu cos
 que ja la llum ets tu i tots els colors
 s'esbalcen i es confonen. Afuats,
 esdevenim la punta d'un sol crit,
 d'un sol desig, d'un sol pressentiment.
 Vibra el silenci. Fluxes i metalls
 mesclen els sons. L'espera és tensa. Tens
 l'arc del teu cos i alhora acollidor.
 Entre en tu, ~~arte, autumaciam~~ tendrament, i creix
 en ones lentes, poderós, el goig
 fins a assolir la fonda plenitud,
 la balma clara sense tornaveus.
 Pura i obscena et mostres. Tens els pits
 suaus i erectes i te'ls beso. Tu
 somrius a ponos, bleixes i a'culls.
 Molt dolçament repeteixo el teu nom.

B. desembre 1977

VIII

Marta, la plenitud no és un ^{orn} ~~basat~~
 ni aquest silenci d'ara un pou eixut;
 l'esfera gira lentament i el temps
 s'ha deturat al fosc dels teus cabells.
 Aigües i vent reposen, i el desig
 és una ^{branca amb tota l'el·le de fruit} ~~marinada en un bany de sinapi~~
 Que lluny de tot, i els dits squietats
 entre els teus dits, l'escuma dels colors
 al fons dels ulls, squietats també.
 Que lluny de tot, i músiques i veus
 configurant l'empremta del teu cos
 que estimo tant, damunt la meua pell.
 Res no ens pertany i som senyors de tot.
 L'ombra de l'ombra allargassa el secret
 molt més enllà del gest i del neguit.
 Acluco els ulls i espiro el teu perfum
 compacte i dens, tan ple de salabor.

B. desembre 1977

IX

Les clares rutes del teu cos i el vent
 a les terrasses altes de la nit.
 Llegeix-me els ulls. M'aprenc i em desaprenc
 sense dir res. Tant d'horitzó sobrer
 i aquesta melangia amb verds i blaus,
 fulles i somnis, i algun cant llunyà
 que ni somou els borrallons de pols.
 S'atarda el gest. Meandres de claror
 i aquest atzar de tot que no constreny
 ni lliga ni sotmet. Lassos, deixem
 que el raig del temps flueixi lentament
 i ens amari de nou. Membres endins
 recomença el gran cicle; terra i sang
 mesclats confusament, i fosca i llum
 encara indestriables. Penso el mar
 immòbil i llunyà d'una postal.
 L'espera, Marta, clar cancell del goig.

R. gener 1978

X

Imagino preguntes, rostres, veus,
 i convoco presències i llocs
 per confegir el passat amb dos futurs,
 el teu i el meu, que instauro a cada instant.
 De tot arreu, represa i flama, llum,
 l'ombra de fines xarxes, i els penons
 fan un estiu de sols desmesurats.
 Sé del teu cos pel meu, dels teus moments
 de plenitud pel goig d'aquestes mans
 amb què et recorro, i ara més que mai
 sotjo l'estesa del teu cos, sorral
 amb llunes i mareas. Marta, et duc
 pel flanc de mi mateix fins on tu vols
 i el nostre pas desvetlla ecos remots,
 música lenta de coralls batuts
 per l'ona incipient, fosques remors
 que només jo reconec i perfaig.

R. gener 1978

XI

Bancals de vent i mar llaurats de fresc.
 Tots els penells assenyalen el nord
 i conflueixen altra volta els rius.
 Tant sense esforç, venim de la claror
 i anem a la claror. Bancals de vent
 el teu cos que retrobo en el meu cos.
 Marca'm el rumb amb el batec profund
 d'aquest desig que escric als teus cabells
 perquè en llegir-lo t'afalagui més;
 pensa'm, sol.lícit, descobrint camins
 no per sabuts menys clars i estimulants;
 traça'm les vies d'aquest nou esclat
 damunt la pell febrosa i amatent.
 M'empunyo, Marta, a plenes mans, a ple
 plaer de tu, que peses damunt meu
 amb tot l'embruix d'un cos compacte i dur,
 amb tot el pes del vent que esbullia el mar.

R. gener 1978

XII

Tots els miralls i tots els ulls també
 per escrutar els miralls i descobrir
 dimensions subtils en cada gest.
 Tots els miralls per abrivar el desig,
 per obrir portes a la voluptat,
 i tots els ulls per retraçar senders
 damunt la pell oferta i expectant.
 I els dits també, i els llavis i les dents,
 la veu manyaga i els silencis clars,
 la pausa d'aigua que compassa el foc
 i n'estableix els límits i el secret.
 Tot, Marta, tot, i el dòcil horitzó
 d'aquest teu cos que era m'acull de nou,
 que esborra els anys i dilueix la por
 i és l'eix que centra el goig i el moviment.
 Fondes imatges, fonda vida, tot
 conflueix i es retroba en aquest solc.

F. gener 1978

XIII

Corfes de llum i un més enllà remot
que no distreu de tanta quietud.
Amb verd de fulles escriuré el teu nom
i amb blau d'onada lenta el meu desig
perquè ens penetri la sentor del mar
i ens agomboli la remor del bosc.
Corfes de llum. Petxines d'ombra. Tot
el que hem viscut ho inscriu en el teu cos
i el teu silenci em fa de tornaveu,
el teu silenci d'àmfora i de pou.
Marta, reposes i jo et vetllo el son.
L'heura dels dits detura el pas del temps
i no hi ha espai que no omplin els teus pits
turgents i erectes, el teu ventre llis,
i el sexe ofert, les cuixes i els malucs.
Apropo els llavis als teus llavis molls
i compassadament respiro amb tu.

R. febrer 1978

XIV

Reposes, Marta, i ara tanco els ulls
per pensar-te, per veure't. Focs llunyans
i músiques i festes pel teu cos.
Tot l'aldarull insòlit dels colors
d'aquest estiu i el vent que esbullia flocs
de cabells i n'escampa la claror.
Balma i torrent alhora, cridaré
la certitud de tu, d'aquests instants
que hem compartit, i escoltaré el ressò
de cada mot al fons de mi mateix;
balma i torrent, repetiré el teu nom
i els llavis plens de tu proclamaran
conjuntament presència i desig.
Tribut de sorra i fulles, temps i joc
apaivaguen la set del vianant.
Reposes, Marta, i jo reposito en tu,
i et penso tendrament, i et veig, i et tinc.

R. febrer 1978

